

Martinina Vizija

Prva slovenska ženska 8c

✍ Martina Čufar 📷 Marko Prezelj

Ime smeri mi veliko pomeni in me še dodatno spodbudi, da jo preplezam. Verjetno zato še nisem preplezala edinih dveh 8c, ki sem ju v življenju poleg Vizije še poskusila: Strel voda in Popolnega mrka. Kako bi pa bilo videti, če bi pisalo “Martinin Popolni mrk”?! No ja, saj me je veliko ljudi že malo odpisalo, sploh s tekmovanj, a sem še tu in imam “Vizijo”!

Čas za pomik meja

Če bi sodili po času, ki je minil med mojo prvo 8b+ Kaj ti je deklica?, ki sem jo preplezala leta 1997, in prvo 8c, bi sklepali, da mora biti razlika v težavnosti res velika. A ni čisto tako. Študiranju težkih smeri se nikoli nisem prav resno posvečala. Le v Sloveniji, predvsem v Mišji peči, kjer mi je zmanjkalo lažjih smeri, sem se podala tudi v težje smeri, ki sem jih večinoma preplezala zelo hitro, po nekaj dneh študija; Karizmo (8b+) celo v tretjem poskusu. Čas, ki ob tekmovanjih ostane za plezanje v skali, veliko raje izkoristim za obisk

tujih plezališč, kjer večinoma plezam le na pogled. Študiranje ene težke smeri se mi zdi zapravljanje časa, če je okoli mnogo lepih, malo lažjih; moj moto je “čim več preplezanih kilometrov”.

A leta 2005 sem si rekla, da je čas, da spet prestavim meje. Svoje in tiste v slovenskem ženskem plezanju. Že na začetku leta sem si zadala cilj preplezati 8c. V svetu je to mejo že leta 1998 presegla Baskinja Josune Bereziartu, ki ima sedaj preplezано že smer z oceno 9a/a+, poleg Josune pa se lahko z 8c pohvali še pet plezalk: Francozinja Liv Sansoz, Nemka Marietta Uhden, Američanka Beth Rodden, Španka Eva Lopez in Poljakinja Alexandra Taistra. Vedela sem, da je to dosegljivo tudi zame, le da bom morala v smer vložiti več truda, časa in znanja, kot sem bila vajena. Smer sem imela že izbrano: Vizija. 32 metrov dolga smer leži v sončnem, osrednjem delu Mišje peči in je soseda dveh najlepših 8b, kar sem jih plezala, Pikove dame in Karizme. Stil plezanja je podoben, le da je v Viziji začetna previsna

plošča precej težja. Sledi ji lepo lažje plezanje (okoli 8a/a+), ki je nekoliko "zasoljeno" okoli kapnika, ki je pogosto moker. Smeri sem se resneje posvetila marca. Že prvi dan mi je uspelo narediti vse gibe po majhnih, postrani obrnjenih poličkah in še manjših drsečih stopkih. Potem sem šla v smer še dvakrat, a nekako ni šlo. Prišla je sezona tekmovanj, med katero ni bilo časa za obisk Mišje, še manj pa prostora v glavi za vseh 70 gibov, ki vodijo preko Vizije.

Dolg premor in nekaj smole

Vrnila sem se šele novembra. Ponovno sem morala naštudirati gibe čez spodnji "boulder". Stara varianta mi je bila vedno manj všeč, zato sem poskusila drugo, tisto, ki je sicer namenjena le visokim plezalcem. A nikoli ne smeš izključiti možnosti, ne da bi jo poskusil. Res sem našla še en oster majhen oprimek, ki mi je pomagal priti do kapnika daleč na desni. Takoj sem vedela, da je to to. Čutila sem, da lahko smer že naslednjič preplezam. A potem se je "odisejada" šele začela. Zarečenega kruha se največ poje, je pregovor, ki se je izkazal za resničnega. Vedno sem pravila, da ne razumem ljudi, ki vse leto hodijo v Mišjo in visijo samo v eni smeri. Meni se je začelo dogajati isto. Nerada se izgovarjam na okoliščine, a v Viziji mi res niso bile naklonjene. Prvič je rosilo iz megle in je bilo vse mastno in drseče. Potem se je zapletlo pri zdravju, tako da sem štirinajst dni prisilno počivala ob antibiotikih. Vmes so bile tekme, na katerih sem želela biti spočita, zato sem Vizijo pustila čakati. Po tekmah in pozdravljenem zobu je začelo deževati in smer je namočilo. Spet je bilo treba čakati. Ko je končno posijalo sonce in so bili pogoji enkratni, sem si na "svojem" oprimku strgala blazinico na kazalcu. Da ne govorim o dogodku, ob katerem nisem vedela, ali naj se jokam ali smejem. Večer, preden sem šla v Mišjo, po dvodnevem počitku, namenjenem temu, da bom v Viziji polna energije, sem petnajst minut klepetala z Natalijo po telefonu. In ko sem hotela odložiti slušalko telefona muzejske vrednosti, me je v roki močno zapeklo. Sploh je nisem mogla iztegniti, naslednje tri dni pa me je mišica pekoče bolela. Pa naj še kdo reče, da telefoniranje ni naporno! Ob vsem tem sem

že skoraj vrgla puško v koruzo. Ampak jaz se ne vdam rada. Nisem hotela, da Vizija postane to, kar o njej piše v Slovarju slovenskega knjižnega jezika: (i) vidna zaznava brez stvarne podlage, privid; (ii) notranje doživetje česa, kar v stvarnosti (še) ni nastopilo. Želela sem, da postane resničnost.

Poplačana vztrajnost

K vztrajnosti me je spodbudila tudi Natalija – tudi ona je imela v Mišji neporavnane račune (smer Kaj ti je deklica?) in druga drugo sva motivirali, da sva dolgo sezono še malo podaljšali, ko so vsi ostali tekmovalci že počivali. Nisem vraževerna, a 21. je bil že mnogokrat moj srečni dan, zato sem šla na prvi zimski dan na Primorsko še bolj optimistična kot ponavadi. Dan je bil enkratni; sončen, jasen, brez vetra, skala pa suha in topla. Že pri ogrevanju v lažjih smereh sem se počutila čudežno lahko, ko pa sem vstopila v smer, sem vedela, da bo zagotovo šlo. Na najtežjih gibih je bilo, kot

bi se čas ustavil; toliko časa sem imela, da sem vsak oprimek natančno prijela, postavila noge na mikrostopke, jih pravilno obremenila, zasukala boke ... Vse to brez razmišljanja. Gibe sem že nešteto krat ponovila v mislih, zdaj so samo še iztekli iz telesa. Razmišljati sem začela šele po najtežjem delu; do vrha me je čakalo še 45 gibov, lažjih, a spet ne tako lahkih, da bi jih lahko plezala "na pol". Morala sem ohraniti odločnost in na dveh daljših gibih tudi tvegati. To je najtežje: ko enkrat preplezaš detajl smeri in veš, da jo imaš skoraj v žepu. Skoraj pa še nikoli ni zajca ujel ... A na srečo je vse teklo, kot je treba, in ko sem vpela verigo, sem občutila takšno veselje kot še nikoli po preplezani

smeri. Po telesu sem čutila mravljinice, v oči so mi prišle solze. S smerjo sem dobesedno živela celo leto (čeprav sem bila v njej dejansko le devet dni), zadnja dva meseca zelo intenzivno. Gibi so mi hodili po glavi vsak dan in ponoči v sanjah. Ko je šlo vse narobe, sem jokala, od jeze tudi brcala v skalo in se spraševala, kaj mi hoče smer povedati. Zdaj sem jo končno preplezala in občutki na vrhu so mi potrdili, da se je splačalo vztrajati.

Nataliji tisti dan ni šlo. A tudi to je imelo svoj namen. Tega namreč, da smo lahko dva dneva zapored nazdravljali s kraškim teranom. Uspelo ji je naslednji dan! Ni lepšega načina za zaključek sezone. ●

